

“Drie dansers puzzelen met de menselijke anatomie,” Fritz de Jong, *Het Parool*, 24.10.2017. ****

Het Parool

afgelopen dinsdag · 2 minuten lezen

Drie dansers puzzelen met de menselijke anatomie

dans

FRITZ DE JONG

Soms leunen de dansers intiem tegen elkaar aan, dan weer is er een grote afstand.

© PHILE DEPRez

THE RULE OF THREE

Door: GRIP Gezien: 29/9, Antwerpen Te zien: 24 en 25/10, Stadsschouwburg

Paf! Knal! Tsjak! Met een paar rake klappen vanuit het donker schudt drummer NAH alles en iedereen wakker. Het is het begin van een kolkende serie dansnummers, waarin twee mannen en een vrouw talloze varianten op de Regel van Drie onderzoeken: een schrijverstheorie die stelt dat verhalen boeiender, spannender of geestiger worden indien personages in setjes van

drie worden geïntroduceerd. Of dat zo is, blijft waarschijnlijk nog lange tijd de vraag. Feit is wel dat Steven Michel, Julien Josse en Courtney May Robertson een intrigerend trio vormen.

Rusteloosheid

Opgestuwd door de beats van NAH - pseudoniem van de Amerikaanse producer, drummer en elektronicaspecialist Michael Kuhn - bewegen de drie dansers om elkaar heen. Soms intiem op elkaar leunend, dan weer juist afstandelijk en alleen.

De muziek van NAH, afwisselend agressief electropunkkerig, relaxed loungend en alles daartussenin, is het eerste deel van de voorstelling leidend. De dansers lijken voortdurend achter de feiten aan te hollen als ze proberen de trommels en samplers bij te benen.

Hoe harder ze dat proberen, hoe meer stress dat lijkt op te leveren. De geleidelijk toenemende rusteloosheid van de dansers lijkt de drummer dan weer te irriteren - zozeer zelfs dat hij na een uurtje zijn stokken wegwerpt en geagiteerd het podium verlaat. Daarmee maakt hij ruimte voor een in alle opzichten contrasterende finale. Maar daarover zo meer.

Rule of three werd gemaakt door de Vlaamse choreograaf Jan Martens, die ook samenwerkte met het Amsterdamse collectief ICK, maar deze productie maakte met zijn Antwerpse gezelschap GRIP. Martens maakte in 2014 indruk met *The dog days are over*, een minimalistische uitputtingsslag waarin hij de dansers eindeloos op en neer liet springen. Een hypnotiserend kijkspel over de problematische kanten van discipline en het opvolgen van orders.

In *Rule of three* liet Martens zich leiden door het gegeven dat de waarneming van veel mensen steeds gefragmenteerder wordt. Dat is wat we in het eerste deel weerspiegeld zien in de jachtige interactie tussen ritme en beweging.

Iets te intiem

Martens blijft echter niet hangen in de constatering dat we in een gefragmenteerde wereld leven. Als NAH van het podium is verdwenen, biedt hij ook een alternatief, schaamteloos romantisch en utopisch, om niet te zeggen hippieachtig.

In totale stilte en badend in licht dat zowel het toneel als het publiek bestrijkt, ontkleden de dansers zich. Terwijl zij zich fysiek blootgeven, geeft het publiek zijn ongemak bloot.

Het is eigenlijk net iets te intiem en breekbaar, die poses die de dansers op verschillende plaatsen op het toneel innemen. Waar het ene tafereeltje lijkt te zijn geïnspireerd door Manets befaamde schilderij *Le déjeuner sur l'herbe*, lijken andere houdingen vooral een resultaat van puzzelen met de menselijke anatomie.

Die drie naakte dansers, pastoraal, ietwat naïef en zo te zien compleet ontstrest: het levert in al zijn verstilde eenvoud een finale op die er net zo hard inhakt als die drumklappen aan het begin.